

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812010585
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8812010585.6

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M, MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Jaroslava Bugeľa, na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.05.2025 v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 03.01.2025, sp. zn. 12T/221/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 03.01.2025, sp. zn. 12T/221/2012 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona účinného do 30.09.2012, na tom skutkovom základe, že

- spolu s už nebohým C. D., nar. XX.XX.XXXX vo E. F. C., zomrelým dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/XX, E. F. C., dňa 04.06.2012 v čase okolo 17.00 hod. až do 20.30 hod. na B. H. XXXX E. E. F. C. po predchádzajúcej vzájomnej dohode vošli do kancelárie prevádzky spoločnosti I. spol. s r.o., J. X, J., kde až do svojho odchodu v čase okolo 20.30 hod. vulgárne nadávali konateľovi uvedenej spoločnosti I. K. K., ktorému sa vyhrážali zabitím a ublížením na zdraví, bránili mu v odchode z kancelárie, nedovolili mu prijímať telefonické hovory, pričom zlomiac drevenú zdravotnícku barlu patriacu poškodenému nebohý C. D. rozbíjal ňou zariadenie kancelárie a obaja sa mu vyhrážali, že zlomenú časť barly mu vrazia do kolena a druhé koleno mu prevrtajú vŕtačkou, kde pod vyššie uvedenými hrozbami ho žiadali, aby do budúceho dňa, t.j. 05.06.2012 do 12.00 hod. opustil mesto E. F. C. alebo im vyplatil bližšie nešpecifikovanú sumu peňazí a to z dôvodu, že je ich konkurenciou v podnikaní, kde týmto konaním bola poškodenému spôsobená škoda na majetku v sume 265,34 eura, no neboli mu spôsobené zranenia vyžadujúce si lekárske ošetrenie.

Za uvedený skutok obžalovanému súd uložil podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona účinného do 30.09.2012, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, bez zistenia poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 Tr. zákona a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 Tr. zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil.
Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu 24 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku odkázal poškodeného I. K. K. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku riadne a včas, podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 13.03.2025, podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu, ktoré odôvodnil podaním doručeným súdu prvého

stupňa prostredníctvom obhajcu dňa 27.03.2025. Namietal, že právny názor okresného súdu sa v písomnom vyhotovení rozsudku iba arbitrárne a alibisticky opiera o neobhájiteľný a neaktuálny postoj k jeho vine, ktorá pochádza zo zrušujúceho uznesenia krajského súdu. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu a jeho závery sú nesprávne, nelogické, formálne, nepreskúmateľné a arbitrárne. Odvolací súd rezignoval na primárnu spravodlivosť, ako aj na svoju právomoc a povinnosť spočívajúcu v tom, aby rozhodol trestnú vec iba na základe výsledkov vykonaného dokazovania a aby dôkazy spolu objektívne vyhodnotil vo vzájomných súvislostiach v duchu elementárnej logiky. Okresný súd rozhodol o jeho vine po viac ako 12 rokoch od spáchania skutku v poradí už štvrtým rozsudkom. Prvými dvoma rozsudkami bol uznaný za vinného, avšak na základe odvolaní krajský súd obidva rozsudky zrušil a zrušil aj v poradí tretí rozsudok, ktorým bol spod obžaloby oslobodený. Odvolací súd poprel svoj vlastný právny názor vyslovený v predchádzajúcich uzneseniach. Uznesením zo dňa 21.03.2016, sp. zn. 6To/44/2015 krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu, ktorým ho uznal za vinného, pričom z neho v ďalšom citoval. Na rozdiel od uvedeného odôvodnenia krajský súd v uznesení zo dňa 28.05.2024 uviedol, že z preukázaných okolností nemalo v závere rezultovať oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku, pretože podľa názoru odvolacieho súdu niet pochybností o tom, že sa skutok stal. Aj napriek tomu, že v samotnom uznesení krajského súdu je uvedené, že sa vec vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, zo samotného obsahu tohto uznesenia vyplýva jasný pokyn uznať ho za vinného. Odvolací súd nie oprávnený dávať súdu prvého stupňa akýkoľvek pokyn na odsúdenie vyslovením záväzného právneho názoru. Súd rozhodnutie o vine založil na právnom názore krajského súdu vyjadrenom v tomto uznesení, ktorým je prvostupňový súd v zmysle ustanovenia § 327 ods. 1 Tr. poriadku viazaný. Vyššie uvedené arbitrárne, alibistické a neobhájiteľné odôvodnenie jeho viny je v príkrom rozpore s nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 07.02.2019, č. IV. ÚS 558/2018, ktorý v obdobnej veci výslovne uviedol, že odvolací súd môže prvostupňovému súdu vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, ktorých sa podľa jeho názoru dopustil (nelogickosť záverov, opomenutie niektorých okolností a pod.), nie je však oprávnený dávať mu záväzný pokyn k akým záverom má dôjsť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ani na to, aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade pokyn krajského súdu adresovaný okresnému súdu, ktorým mu v podstate prikázal, akým spôsobom má rozhodnúť o základnej otázke trestného konania, t.j. o jeho vine, či nevina bol v okolnostiach posudzovanej veci neprípustný. Vzhľadom na výsledky celého vykonaného dokazovania možno uzavrieť, že doteraz nebolo jednoznačne preukázané, že skutok sa vôbec stal, resp., že jeho vina v prípade, že sa skutok vôbec stal, ostala len v rovine pravdepodobnosti a prostej, ničím relevantne a nespochybniteľne nepodloženej možnosti.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania je preukázané, že skutok uvedený vo výroku rozsudku sa stal, je trestným činom a ako trestne zodpovedný páchatel ho spáchal obžalovaný, spolu s už nebohým D.. Vyššie uvedený záver možno oprieť predovšetkým o svedeckú výpoveď poškodeného, ktorý vo svojej výpovedi opísal priebeh skutkového deja a skutočnosti vyplývajúce z výpovede poškodeného potvrdzujú aj výpovede svedkov K., K. a A., ako aj dôkazy objektívneho charakteru, ktoré v ďalšom rozviedol. Skutočnosti vyplývajúce z výpovede poškodeného sčasti potvrdzuje aj obžalovaný a potvrdzujú ich aj dôkazy objektívneho charakteru a to zápisnica o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, zápisnica o vydaní veci, podľa ktorej poškodený dobrovoľne vydal štvorčekový papier rozmerov 147 x 210 mm s rukou písaným textom v plastikovom priehľadnom euroobale, znalecký posudok KEÚ PZ Bratislava z odvetvia daktyloskopie, podľa ktorého na predloženej vecnej stope č. 1 - rukou písanom texte na štvorčekovom papieri 147/210 mm boli použitou chemickou metódou zviditeľnené daktyloskopické stopy, pričom bola potvrdená zhoda stopy č. 11 s osobou evidovanou v zbierke daktyloskopických kariet na meno C. D., ako aj znalecký posudok č. 36/2013, ktorý vypracoval na poškodeného znalec L. M. N. z odboru psychológie. Hodnovernosť svedeckej výpovede poškodeného plynie aj z následného správania sa poškodeného, ktorý sa na druhý deň ráno po skutku dostavil na policajné oddelenie, aby podal na obžalovaného a zomrelého D. trestné oznámenie, v ktorom opísal priebeh skutkového deja zhodne s jeho neskoršími výpoveďami v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, ako aj s rekonštrukciou, počas ktorej znázorňoval priebeh incidentu, ktorý popísal vo svojich výpovediach.

Po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonanie dôkazov týkajúcich sa skutku, ktorý bol posúdený ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona účinného do 30.09.2012. Vo vzťahu k tomuto skutku boli súdom prvého stupňa vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje aj krajský súd za správne, stotožnil sa s nimi a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcom podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán, pričom ani procesné strany sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v zhodnotení vykonaných dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, na vytvorenie záveru o tom, či došlo k spáchaniu skutku, ak áno ako a k akému. Z obsahu uvedeného rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia. Výsledky vykonaného dokazovania tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obžalovaný A. B. spáchal skutok tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa.

V prejednávanej trestnej veci je vzhľadom na vykonané dokazovanie nesporné, že obžalovaný A. B. dňa 04.06.2012, spolu s už t.č. nebohým C. D., navštívil kanceláriu prevádzky spoločnosti I. spol. s r.o., v ktorej sa v tom čase nachádzal konateľ uvedenej spoločnosti I. K. K.. Uvedené vyplýva zhodne z výpovede obžalovaného A. B., poškodeného I. K. K., ako aj z výpovede svedkov K., K. a A.. Sporná preto ostala skutočnosť, či v priebehu návštevy v kancelárii poškodeného sa obžalovaný A. B. mal poškodenému K. vyhrážať zabitím, brániť mu v odchode z kancelárie, prijímať telefonické hovory a vyhrážať sa mu ublížením na zdraví pod hrozbou, aby opustil mesto E. F. C. do nasledujúceho dňa, do 12.00 hod. alebo im vyplatil bližšie nešpecifikovanú sumu peňazí a to z dôvodu, že je ich konkurenciou v podnikaní.

Aj keď obžalovaný A. B. spáchanie skutku poprel s odôvodnením, že v predmetnej kancelárii sa len kričalo, pričom išlo o konflikt medzi t.č. už nebohým C. D. a poškodeným K. z dôvodu, že tento sa mal na adresu C. D. nevhodne vyjadriť a on tam zotrval iba z dôvodu, aby zabránil ešte väčšiemu konfliktu, krajský súd uvedenému tvrdeniu obžalovaného neuveril, považoval ho za účelové v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

Obžalovaný A. B. je v celom rozsahu usvedčovaný výpoveďou poškodeného K., ktorý podrobne popísal ako sa nachádzal v kancelárii, kde mal stretnutie s pánom K., po čom prišiel D. s obžalovaným B., D. chytil K. za šaty a vyhodil ho z kancelárie, pričom ho ešte kopol do zadku, po čom mu začali vulgárne nadávať, vyhrážať sa mu, že ho zabijú, zakopú, utopia, ublížia mu na zdraví tým, že mu prevrtajú zdravé koleno, pričom, aj keď aktívnejší v napádaní a vyhrážkach bol t.č. už nebohý D., uvedeného konania sa dopúšťal aj obžalovaný B., pričom v priebehu konania mu porozbýjali zariadenie kancelárie, poškodili nábytok a z ich správania mal následne psychické problémy, do práce ho museli voziť, nikdy nebol v kancelárii sám, navštívil psychiatra v Poľsku.

Časť konania obžalovaného B. a t.č. už nebohého D. bola potvrdená aj svedkami K., K. a A., v rozsahu akom ho mali možnosť vnímať, keď svedok K. potvrdil, že keď bol v kancelárii u poškodeného K. vošli do kancelárie D. a B., po čom mu D. povedal, aby vypadol, chytil ho za bundu a vyhodil ho, pričom ho ešte kopol do zadku, okolo 17.20 hod. zavolať B., nech ho nechajú na pokoji a ten mu povedal, že sa do toho nemá starať s tým, že z kancelárie bolo počuť krik a buchot, obžalovaný povedal poškodenému, aby sa mu nestaral do kšeftu a potom, keď okolo 20.30 hod. prišiel za poškodeným do kancelárie, videl zlomenú barlu, bola diera v stole, strhnutá žalúzia, porozhadzované papiere a po stenách boli stopy po úderoch, pričom poškodený mu povedal, že ho udierali do pleca a hrudníka s tým, že on osobne počul ako hovorili poškodenému, aby sa im nestaral do kšeftu a vypadol z E..

Svedok K. uviedol, že bol svedkom hádky medzi obžalovaným, poškodeným a D., počul hluk, keďže mal kanceláriu vedľa, vošiel do kancelárie poškodeného, na zemi videl rozhádzané papiere a zlomenú barlu,

poškodený sedel za stolom, ktorý bol trochu posunutý, pýtal sa čo sa stalo, na čo mu D. povedal, aby sa nestaral, že sa rozprávajú o oknách a aby išiel preč, čo aj urobil, pričom po tom ako odišli pomáhal poškodenému upratovať kanceláriu.

Svedok A. uviedol, že prišiel do kancelárie odniesť kľúče, otvoril mu obžalovaný B., videl D. sedieť cca 2 m od stola a až nasledujúci deň sa od poškodeného dozvedel, že ho mali navštíviť obžalovaný a D. a riešili nejaké nezhody, pričom si všimol natrhnutú žalúziu a rozbitý pohár.

Z uvedených výpovedí svedkov K., K. a A. vyplýva, že títo popísali priebeh jednotlivých častí skutku, pri ktorých boli prítomní, v zhode s tým, ako to popísal aj poškodený K..

Tvrdenia poškodeného sú podporované aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi a to znaleckým posudkom znalca z odboru psychológie PhDr. N., ktorý u poškodeného konštatoval, že po konaní obžalovaného a D. zistil u poškodeného silnú neurotickú symptomatológiu, pocity úzkosti, strachu a duševnej nerovnováhy, prejavy panickej poruchy, vystupňovanie strachu a úzkosti, pričom tento stav súvisí s konaním obžalovaného a už nebohého D. a toto konanie viedlo k duševnej poruche, ktorá obmedzila obvyklý život poškodeného, viedla k sociálnej izolácii, stráneniu sa návštev a spoločenských príležitostí s tým, že vierohodnosť poškodeného je zachovaná vo všeobecnosti, lži skóre je v norme, nezistil snahu o disimuláciu, známky zníženia všeobecnej, ani špecifickej vierohodnosti a prežitá udalosť bola spúšťačom panickej poruchy.

Uvedená výpoveď poškodeného je podporovaná aj znaleckými posudkami KEÚ PZ, z ktorých vyplýva, že na rifliach a tričku poškodeného boli zistené krvné stopy, pričom bola konštatovaná zhoda s DNA profilom poškodeného K., ktorý bol pôvodcom krvných stôp a na štvorčekovanom papieri bola zistená zhoda daktyloskopických stôp s daktyloskopickou kartou odtlačkov prstov a dlaní osoby C. D. a sporné textové zápisy na štvorčekovanom papieri o veľkosti cca 147 x 210 mm vyhotovil C. D., ako aj listinnými dôkazmi a to najmä zápisnicou o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, zaisteným štvorčekovaným papierom a ďalšími, teda prevažná časť skutočností tvrdných poškodeným bola preukázaná aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu, na základe čoho krajský súd vyhodnotil výpoveď poškodeného K. za vierohodnú.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný svojim konaním, tým, že spoločným konaním iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, so zbraňou, tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu žalovaného zločinu.

Na základe konštatovaného aj krajský súd dospel k záveru, že správne preto prvostupňový súd konanie obžalovaného posúdil ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona účinného do 30.09.2012.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery sa prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom u obžalovaného správne konštatoval absenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd prvého stupňa zároveň správne zhodnotil všetky okolnosti prípadu, prihliadol aj na osobu obžalovaného a správne dospel k záveru, že na dosiahnutie individuálnej, ako aj generálnej prevencie bolo potrebné s použitím § 39 Tr. zákona obžalovanému ukladať trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 24 mesiacov, s podmienočným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 24 mesiacov a to z dôvodu značného časového odstupu od spáchania skutku v trvaní cca 13 rokov.

Na základe zistených osobných a majetkových pomerov obžalovaného je odvolací súd toho názoru, že uložený trest je možné považovať za trest zákonný a správny, vzhľadom na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, aj s poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného, že okresný súd rozhodol o jeho vine až po viac ako 12 rokoch od spáchania skutku v poradí až štvrtým rozsudkom, pričom prvé dva rozsudky, ktorými bol uznaný za vinného boli zrušené a rovnako tak bol zrušený aj v poradí tretí rozsudok, ktorým bol spod obžaloby oslobodený, krajský súd udáva, že z obsahu spisu vyplýva, že po tom ako boli v poradí prvé dva rozsudky zrušené odvolacím súdom, došlo k zmene v zložení senátu, pričom dokazovanie bolo vykonané od začiatku a okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku vysvetlil akými úvahami sa riadil,

ktoré skutočnosti považoval za dokázané a tieto skutočnosti vyhodnotil v súlade s princípmi logického myslenia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaného, že z odôvodnenia ostatného zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vyplýva pokyn krajského súdu uznať ho za vinného krajský súd udáva, že v zmysle § 327 ods. 1 Tr. poriadku súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. V prípade, ak by odvolací súd nebol oprávnený vysloviť právny názor, ktorým by „nasmeroval“ prvostupňový súd, uvedené ustanovenie by stratilo akýkoľvek význam a zároveň by došlo k strate významu samotného inštitútu dvojinstančnosti konania v prípade oslobodzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa.

Na základe konštatovaných dôvodov krajský súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného ako nedôvodné, a preto toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.